

מפלצות התהילה: ראיון עם תמר גטר

קוזו אוקמוטו, מוחמד עלי, גנרל עם קוקיות, כבאית משתינה, חמור עם שדיים, יצורים קטועי איברים ובאופן כללי "אוסף של דגנרטים" מככבים ברטרופקטיבה המהממת של תמר גטר במוזיאון תל אביב. גטר, מהאמניות החשובות בישראל מאז שנות השבעים, מסבירה בראיון מה למדה מברוס לי ולמה זו טעות לחפש בכל עבודה שלה את יד שמאל הנכה

סופשבוע

[אלון הדר](#) | 27/3/2010 20:03 [Share on facebook](#) [Share on twitter](#)

תמר גטר עומדת בחלל הכניסה של מוזיאון תל אביב. קבוצת פועלים מורידה מהקיר פסל עץ גדול של דני קרוון, חלק מתצוגת הקבע. זה עלול לעלות ביוקר לפרופ' מוטי עומר, מנהל המוזיאון. בעוד כמה שעות יתלו הפועלים במקום הפסל עבודה ענקית של גטר בשם "מפלצת כפולה", שהוצגה בטוקיו ב-96' אך מעולם לא נראתה בישראל: ציור גרפי של שני גביעים לבנים גדולים על רקע כחול, ביניהם ראש כפול של נער שוליים שוטה שהופיע בסרטו של בונאל "האבודים".

העבודה מתייחסת לרישום קטן של גביע תלת ממדי שיצר אמן הרנסנס האיטלקי פאולו אוצ'לו, אותו צדה עינה של גטר כבר בשנות השבעים. במשך שנים ארוכות למדה גטר את הרישום המופלא, בדקה צלע אחר צלע, שיתפה מתמטיקאים בפענוח הנוסחה של ממדיו, התאמנה בביצועו בקני מידה משתנים. שיננה והפנימה. ואז, ברגע מהיר אחד, ניגשה אל הבד הצבוע כחול. גביע אחד צלפה בעזרת אנך בנאים והטחות של חוט טבול בפיגמנט צבע.

את השני שרטטה באמצעות גיר פשוט, ללא אמצעי מדידה. רק על פי העין, היד, הגוף. התוצאה מדויקת באורח בלתי נתפס. גרסאות שונות של הגביע יפגשו את הצופה גם באולם התצוגה הגדול, במסגרת רטרופקטיבה בשם GO2. גטר, אחת האמניות החשובות שפועלות בישראל מאז תחילת שנות השבעים, בוחרת לתאר את התערוכה כמי שמכילה "מספר רעיונות פעילים לאורך השנים עם שני פרויקטים חדשים". במילים אחרות: אין לצפות ממנה שתנטוש את מושאי מחקרה.

שיטוט באולמות גורם לצופה בלבול מלהיב. זה נפתח במיצב-ציורי אחד המתפתל כלולאה על פני לא פחות מ-80 מטר. יש שם הכל: ציור בעיניים קשורות, רישומים מעודנים, משיכות צבע גסות בעזרת מגב ועוד. נראה שהיא מבקשת להקשות על עצמה, להתגרות במראה המיומן של הציור. ואכן, משטחי הבד מציעים אוסף פרוע של טכניקות וסגנונות.

גם קטלוג הדימויים של גטר יוצא דופן. קרנבל של דמויות משולי החיים, חברים משובשים. קפיטן עם רגל מעץ, הטרוריסט קוזו אוקמוטו, קריקטורה של דחליל של אמן אוונגרד רוסי, מוחמד עלי (וגם אשתו לוני עלי), חמור עם שדיים, הגמד של הצייר הספרדי דייגו ולסקז, אישה יחפה מעזה מגלגלת לפידי אש, גנרל עם קוקיות, כבאית משתינה, קפיטן המלמד כיצד מסמנים עם הידיים את התנועה, Fuck You, יצורים קטועי איברים. "שאריות ושרידים של בני אדם", לפי נעמי אביב, אוצרת התערוכה.

תמר
צילום: גטר
אריק סולטן

האמנות מתחילה בראש

"כמעט תמיד הדובר או הדוברת היא פיגורה עם תודעה מוגבלת", מתייחסת גטר לעולם המיוחד שלה. "הצופה יודע הרבה יותר טוב ממה שהדמות מדברת. יש לזה המון פונקציות, אפשר לנצל את זה. בעבודות שלי יש אוסף דגנרטים, ממש מפגרים. זה שימש אותי ככלי לשאלות שעניינו אותי. עילגות היא מכשיר מצוין לעצירה, הטלת אור."

איזה שאלות את מעלה באמצעות מצעד האידיויטים שלך ?

"אני לא ציור חברתי, ביקורתי או חתרני. אני לא כאן כדי לדון בנכים, אי צדק ומעמדות. כל הדברים האלו לא מעניינים אותי. הדמויות מצטרפות לפיגורות של אחרות, במובן שיש עליהן סטיגמה: המכוער, הזר, הפושע, המנודה. יש לי משיכה אליהן. דמות הדגנרט שאני מציירת כבר 30 שנה היא סיכום של האחרות. כל מה שמאיים עליך. הזרות שבתוכך יושבת באקט של ההתנסות האמנותית. אבל אני לא מתעניינת בדימויים בכלל."

אם הדימויים לא מעניינים, אז מה כן ?

"אמנות היא מחוץ לתקשורת הקונבנציונלית. היא לא עוסקת בדימויים, אלא נוצרים בה דימויים. אקט היצירה מתחיל מעמידה מול הקורם הבלתי מתפענח של החיים. הפיגורות האלו הן גילומים של ייצור הציור, תמונות המחשבה שלי. אני לא חושבת על דימויים, אלא על ייצור רשת דינמית של סיטואציות ציור שנועדה לחבל ולהתנגד לכל פרשנות שלמה, מלוכדת. אין לאן להגיע, יש רק היכון וקדימה. הציור הוא דחליל. אני מחברת את הקו מפה ומפה ואומרת לו תהיה פה. דחליל."

במונחים מעולם האדרנלין, גטר (56) היא פעלולנית של ספורט אתגרי. לאחר כיבוש פסגה אחת, תחפש את הפרויקט הבא. טוטאלית (היא שונאת את המילה אובססיבית), מוקצנת, מותחת עד הקצה את יכולתה הפיזית, מלאת השראה והתלהבות. כולה עומק ורצינות, אבל משועבדת לאמנות שלה. היא מנהלת אורח חיים סגפני משהו, מנותקת מקהילת האמנים והאספנים שכה מעריכים אותה, וכמעט אינה נראית באירועי הבון טון של עולם הגלריות והמוזיאונים.

בגיל 17 למדה ציור אצל רפי לביא, שעדיין נחשב לאב הגדול. בהמשך נרשמה למדרשה לאמנות בבית ברל, ולוותה במשך שנים ארוכות על ידי האמן משה קופפרמן. באוניברסיטת תל אביב סיימה לימודים בספרות כללית. בשנות השבעים פעלה לצד אמניות חשובות כמו מיכל נאמן ודגנית ברסט. היום כבר מכירים בקבוצה הזו כחלוצות האוונגרד בישראל.

"אלו הן מפלצות החוכמה של האמנות הישראלית", אומרת נעמי אביב. "לדעתי, התרומה שלהן

להיסטוריה של האמנות הישראלית מכריעה יותר מזו של כל אמן גבר. הן שלוש מדעניות ששמו להן למטרה לזקק את המעשה האמנותי ולא לחדול מלגרות את האתר העיקרי אשר בו למעשה מתרחשת האמנות: הראש. ועדיין, הציור שלהן עתיר סנטימנטים, תשוקות ומועקות. הן אינטלקטואליות עם תיאבון בריא לעיון ולוויכוח תמידי עם הציור, עם האמנות, עם האמנים, ועם תפיסות עולם ותיאוריות. המורה הנערץ שלהן, רפי לביא, לא ניחן באותן מוטיבציות. הן צללו לעומקים שהוא לא התיימר לצלול, אבל תמיד ידע לדרבן אותן."

התערוכה הראשונה של גטר, "מחזור תל חי", הוצגה ב-78' במוזיאון ישראל בירושלים. מאז היו לה למעלה מ-30 תערוכות יחיד ועשרות תערוכות קבוצתיות בארץ ובעולם. במשך תשע שנים מחייה היא עבדה והתגוררה בפרנקפורט, גרמניה.

כיום היא מלמדת אמנות בבצלאל, ומתגוררת בשכונת בורוכוב בגבעתיים, בבניין קובייתי אותו תכנן אביה וסבה, קומוניסט מהפכן שהתאבד בגיל 92. גטר היא בת יחידה לאליהו, מהנדס רנטגן וממקימי תשתית הרנטגן בישראל, שהלך לעולמו לפני כשלוש שנים - שנה לאחר שאשתו, בת שבע, אמה של גטר, נפטרה בעקבות התמודדות ממושכת עם אלצהיימר.

תמר גטר על רקע

צילום: אריק סולטן עבודותיה

האומץ ליפול

GO2 נולדה בלידת עכוז. מרגע שמנהל המוזיאון מוטי עומר סיכם עם גטר על הצגת רטרוספקטיבה, הועלו שמות, התקבלו סירובים והתחלפו אוצרים. בין האופציות היו יונה פיישר, שרה ברייטברג-סמל ואוצרת מוזיאון תל אביב לאמנות ישראלית אלן גינתון. דורון רבינא החל בעבודה אך כעבור כמה חודשים הגיש לה מכתב התפטרות. לפני כשנתיים הוצע התפקיד לנעמי אביב, שהרבתה להציג את גטר בתערוכות נושא שאצרה, והשתיים נכנסו לדיאלוג אינסופי של שיחות והתבוננות בסטודיו שלה, הממוקם בשתי דירות בקומה הראשונה בבניין המשפחה בגבעתיים.

עמדו לפניהן הרבה מאוד טקסטים של טובי הכותבים שהתייחסו לעבודתה, כולל ראיון מרתק של עורכת "סטודיו" לשעבר וחברתה הקרובה של גטר, שרה ברייטברג-סמל; אלפי רישומים ורישומי הכנה, עבודות, רעיונות ומחשבות, מאמרים שגטר כתבה על אמנים אחרים, סיפורים קצרים, חומרים המתועדים בספרים כרוכים, במגירות, במאות קובצי מחשב. התוצאה של הדיאלוג הזה היא תערוכה שבלתי אפשרי אלא לכנותה מהממת.

גטר היא אמנית בלתי נלאית, חסרת פשרות, תובענית, טוטאלית, והמוזיאון - מי לא בעצם - מתקשה להכיל טיפוסים כמות. "כשעוסקים באמנות כה חיונית, פורה והיפראקטיבית", מסבירה אביב, "סביר להניח שאפשר להוביל מהלכים פרשניים שונים ולתאר כמה צירים או חתכים שהיו מוליכים תערוכות שנראות כך או כך. ההיבט שבחרתי לחקור ביצירתה, מה שהכתרתי באינטואיציה ראשונית כ'מעגל הגיר הגרוטסקי', הכתיב במידה רבה את התערוכה הנוכחית. מצד שני, קשה לדמיין אוצר שהיה מתעלם ממחזורי הציור החשובים שלה כמו 'תל חי', 'נופים', 'שיעורים בהיסטוריה' ו'טירונים'. ואכן, כל הסדרות שלה מצאו ייצוג בתערוכה, ובאופן טבעי על כולן אפשר להחיל קריאות של מאפיינים גרוטסקיים."

עם עושר עשייה כזה קשה להבין איך אמנית בסדר הגודל של גטר נאלצה להמתין כל כך הרבה שנים עד שקיבלה תערוכת יחיד במוזיאון תל אביב. "מוזיאונים צריכים להציג את האמנים הבולטים", אומרת גטר. "אני לא חושבת ששלוש תערוכות יחיד לרפי לביא בכל חייו זו גישה נכונה. בגרמניה יש 250 אלף אמנים, אבל כשעלו פיגורות כמו ג'וזף בויס וריכטר, הם הציגו ב-14 תערוכות מקבילות. אתה לא עושה חשבון. אם זה מעניין, אז מציגים. אבל אנחנו מדינה קטנה עם שני מוזיאונים. אף פעם לא התיידדתי עם אוצרים, לא ישבתי בוועדות, לא רצתי לקוקטיילים או התעסקתי בלהתחכך. אני לא טובה בזה, ויש לזה את התשלום. היה קשה לאכול את הציורים שלי. לקח להם זמן להבין שזה ראוי. אבל בסוף זה קרה."

הבדידות בסטודיו הפכה לגטר לדרך חיים. "תשע שנים חייתי בגרמניה", היא מספרת, "היה לי בן זוג שבא מהפילוסופיה של המשפט, התחברתי עם עוד איש ספרות וצלם. לא היו לי קולגות. שנים על שנים לבדי. זו הייתה מתנה, עמדתי מול החיפושים בלי שמישהו יטפח לי על השכם. חרא, טוב - לבד. זה העמיד אותי על הרגליים. כשחזרתי לארץ, ה'סו קולד' חברים הסתכלו על העבודות בעיני עגל. אמרו מה זה? לא סבלו את זה. לא יודעת מה הם אמרו אחד לשני, רק שהיה ברור שזה לא בקאנונים ובנורמות שהיו כאן."

כעסת ?

"עד שנות השמונים היצירה הייתה כרוכה בסבל. פרפרתי לשמוע את דעתם. מרגע מסוים זה פקע. כל העניין הזה של כישלון והצלחה, מה יגידו. ב-GO2-המון דברים סטו מהתוכנית, רגעים ספונטניים שחרגו מתוכנית העבודה. לא אכפת לי להיכשל. אני לא חושבת שאפשר לזוז מילימטר בלי הקבלה המוחלטת של היכולת שלך להיכשל. צריך לשים את כל הקופה על הכישלון וללכת על זה. אחרת בשביל מה?"

זה מפחיד .

"אני למדתי הכל מברוס לי. אתה לא עומד מול יריב, אתה היריב של עצמך. הקרב הזה הוא לא בין שני בחורים שריריים שאחד מועך את השני. מה שאני יודעת זה פיקאסו, מרסל דושאן, ג'וזף בויס וורהול. בעבודות שלי אני לא עושה ביקורת לארבעת הענקים האלו. יש כל מיני דרכים להתמודד עם גדולים כאלו, לא לחתור תחת. המשטרה נמצאת בתוכך. זו ירושה שאתה לא זורק, אלא עובד איתה. צריך לעבוד הרבה כדי למצוא חופש בתוך המשטרה. להמציא את הקול שלך. ז'ורז' פרק אמר: 90 אחוז עבודה, 10 אחוז כישרון. גם להיות דוגמנית צמרת זו חתיכת עבודה. לא מספיק להיות רזה וחתיכה. יש אמבטיות, מסכות, התעמלות. עבודה."

נשמע קשה .

"אני בן אדם שאוהב לעבוד קשה, זה לא סבל בשבילי. תן לי עבודה, אני מבסוטה. אם אני לא עובדת, אני לא יודעת למה אני חיה. פעם שנאתי לצייר - לכלוך, לסחוב, פרוצדורות. היום רק תן לי סולמות."

תמר
צילום: גטר
אריק סולטן

**בלי
כפית,
בלי
מפה**

להקרבה יש מחיר. בסטודיו הגדול ששכרה בדרום העיר, בעודה עובדת לקראת הישורת האחרונה, נפלה גטר מסולם בגובה שלושה מטרים, נפצעה ואושפזה. "עבדתי עם אבקת מתכת שמתפזרת באוויר וכל הסטודיו השחיר. אני והאסיסטנטית המדהימה שלי ענבל וסרמן אמרנו אי אפשר לעבוד ככה. רחצנו את הסולם, העמדנו אותו לייבוש, והוא עמד נוצץ. היא הלכה ואני רציתי לסדר משהו על התקרה. שכחתי לסגור את הלוקר והוא התקפל עליי וקרס איתי. נפלתי על הראש והתעלפתי. ברגע שפתחתי את העיניים חשבתי שאני שבורה. הגוף פרפר בלי שליטה. זחלתי לכיוון הטלפון, לחצתי על שיחה אחרונה, זו היתה נעמי אביב, ואמרתי: אמבולנס .

"הגיע אמבולנס ולקחו אותי לאיכילוב. רנטגן, סי-טי. לא נשבר כלום, אבל יש לי שתי פריצות דיסק בצוואר ועמוד השדרה נפגע. שבועיים שכבתי ולא יכולתי לכפתר כפתור. בתליית העבודות במוזיאון לא יכולתי להרים אפילו פטיש, אבל היה לי צוות של חברת 'טוקן', בעלי יכולות מופלאות. מרגע שנכנסתי למוזיאון חשבתי שאצא מדעתי, במקום זה אני מחייכת עכשיו. 600 פעמים עליתי על הסולם הזה לעבוד על הגביעים ולא קרה לי כלום."

אנשים רבים רואים בנכותה של גטר - יד שמאל שלה לא התפתחה עד הסוף בגלל פגיעה אורגנית במהלך ההריון של אמה - מפתח להבנת עבודותיה. היא מתקוממת על כך. לא בהקשר של ניסיון להעלים את הביוגרפיה שלה, אלא בבחירה הנוחה כאופציה שפותרת ומסבירה. "זה דיון תפל שיצירות הן פורטרט, שיקוף של החיים. בכל יצירה יש ביוגרפיה. בטעם שלך, באיך שאתה מתלבש, בכל פעולה, בזיכרונות, בנתונים הפיזיים. ברור שלאמן יש ביוגרפיה שנרשמת במעשיו, אז מה? למי אכפת? למה להתחיל משם? מה אכפת לי אם שירי אהבה הנפלאים של שיקספיר נכתבו לגבר או לאישה? מה אכפת לי אם לאמן לא הייתה יד או רגל או שהוא היה מכוער? אני בעניינים האלו מאוד קשוחה."

לביוגרפי אין מקום בכלל ?

"זה תחום אחר של פעילות. הערצה, רכילות. רכילות זה כיף לא נורמלי. אבל מה לזה ולאמנות? אם אני רוצה להבין את שיטות המשחק של מרלון ברנדו, אני לוקחת חמישה סרטים שלו ומשהו של לי שטרסברג ובונה לי פיגורה. מה אכפת לי אם עמד לו או לא עמד לו. אם הוא העדיף נשים פיליפיניות על בלונדיניות? ציור זה מקצוע, פעילות בתוך שדה. הביטוי משוחרר מתנאים ביוגרפיים. ואני חוזרת, יש ביטוי ביוגרפי בכל פעולה אנושית. חוץ מזה שאני לא יכולה לסבול שקוראים את האמנות שלי רק דרך זה שנולדתי בפיזיולוגיה כזו או אחרת. כולך מוגדר ממספר הנעליים שלך? זו חוצפה בצורה תהומית."

אולי זה קורה בגלל המשיכה הגדולה שלך אל הסימטריה .

"באים אנשים ואומרים, 'את מתעסקת בסימטריה כי את לא סימטרית'. באותו רגע עולות לי בראש כל תולדות הארכיטקטורה מיוון העתיקה עד המאה ה-20 - מבנים סימטריים לחלוטין. כל התוכניות של הערים האידאיות נוצרו במודלים סימטריים. 90 אחוז מהכלים שלנו בעולם הם סימטריים. מאות ואלפי ארכיטקטים - לכולם היו שתי ידיים ושתי רגליים? אתה מתעניין בסימטריה ואומרים לך אתה חושב על זה בגלל שאין לך יד. נשאר לך או לצחוק או להבין שיש אידיאל מולך. לי זה לא עושה כלום. לא מעליב, לא מצחיק. אתה שומע את זה ונופל משעמום."

מעניין איך תתקבל היד הקטועה המחזיקה פומפה לפתיחת ביוב, עשויה משיש - כולל הזרוע והכתף - שיוצאת מאחד הציורים בתערוכה וכמו מתריסה את נוכחותה. זהו האובייקט התלת ממדי היחיד בתצוגה ונדמה שהוא מבקש לומר: "אתם מחפשים יד? הנה לכם יד מעוצבת בשיש ועוד עם פומפה שמזכירה תותב". קשה שלא לקשור בינה ובין הדיון של האוצרת בנושא הגרוטסקה .

"גרוטסקה תמיד קשורה בעיסוק בגוף, של אדם או חיה, על איבריו ותכונותיו, על שאריותיו ושרידיו", אומרת אביב. "זהו סוג של שעטנז, ערבוב מין בשאינו מינו, הכלאה של איברים מגופים שונים. 'גרוטוס' בלטינית הוא מערה והביטוי הודבק לסוג מסוים של ציור מופרע שנתגלה על קירות מערה במאה ה-15. הגרוטסקי קשור בהגזמה ובהפרזה שנועדו לבטא חרדות, בעיקר דתיות, אך גם לקרוא תיגר על התפיסה הרציונלית או הממוסדת. מאוחר יותר הגרוטסקה, כמו גם פיגורת האידיאל בספרות, מערערים את מה שנחשב כתבוני. באופן גס, ויש גסות בגרוטסקה, אם דקרט קבע במאה ה-17 ש'אני חושב משמע אני קיים', הגרוטסקי מעדיף את הגרסה 'אני מפליץ משמע אני קיים'. הדגש הוא על תפיסה פילוסופית שרואה בגוף ובחושיו את המפתח להבנת העולם ולידיעתו, ולא דווקא את השכל."

תמר
צילום: גטר
אריק סולטן

ביום שלישי
שעבר
התקיימה
הפתיחה של
התערוכה.
את הבאים
קידמה,
כאמור,
העבודה
'מפלצת'
כפולה. הם
נעמדו לידה
והשתוממו.
גטר, בניגוד
למקובל,
החליטה לא

לתלות על הקיר טקסט פרשני או כתוביות עם שמות העבודה. והסתפקה בכתריסר דפי מידע, בעיקר טכני, ומעט הקשרים. 'מטאפוריקה? סיבה טובה לא לעשות אמנות בכלל!', כתבה.

אביב, לעומתה, דווקא השתמשה בשם היצירה 'מפלצת כפולה' בנאום הפתיחה שלה, בשביל לתאר את אופי עבודתה של גטר. "השם 'מפלצת כפולה'", אמרה, "מיטיב לשקף את התערוכה והוא אף מסגיר את טווח האמביציות של האמנית שנדמה כי בכל פרויקט אמנותי שלה היא ערוכה כמי שיוצאת לקרב מול איזושהי מפלצת שיש להדבירה בצליפות ובקווים חריפים, חדים ומדויקים כגיליוטינה. היא מתכננת היטב את מהלכיה, והיא חוזרת ומבצעת ומשננת אותם שוב ושוב עד שהם רובצים כנועים בראשה, בגופה, בכף ידה, וממתינים להסתער על ניירות, בדים וקירות, ושם לשוב ולהתגלם כמפלצות חמקמקות, מרובות פנים, איברים, משמעויות, טכניקות ואמצעי ציור."

גטר, כאמור, מבטאת גישה הפוכה. "העבודה שלי מציגה את עצמה בבהירות", היא טוענת. "לתת לצופה עשרה מטרים של ציור גיר ואבק זה הצהרה. אם הבן אדם אומר, 'זה רק אבק פורח', זו לא בעיה שלי בכלל. אמנות לא מוגשת עם כפית ומפות. היא יכולה רק להציג את המאמץ שלה למה שהיא. הכי בהיר, הכי צלול. הפרח מסביר את עצמו? לא. הוא פורח. זה סוד. אני נגד טקסטים, לא אכפת לי דפי מידע שמתארים מהלכים בקומפוזיציה."

אבל אנשים צריכים מפתחות. הציור שלך מסובך.

"אני סומכת על אנשים. כל ציור שתליתי כאן, כל המוזיאון רץ לראות. פועלים, שומרים, מנקים. באה השומרת הרוסייה ואמרה 'הנה פדרו של בונואל. זה כמו קולנוע'. היא לא קראה את המאמר בקטלוג. ישבה והסתכלה ואמרה: 'אני בסרט אילם, סרט קפוא, אבל יש תנועה'. היא הסתכלה בגביעים ואמרה: 'זה כל כך גדול, וזה כל כך קטן. כל כך כלום, וכל כך חגיגה'. בבקשה, כל המשמעות. היא קראה אמנות? היא קיבלה דפי הסבר? היא הסתכלה! אז אני צריכה דוקטורט, אקדמיה? אנשים מבינים טוב מאוד, הם רק מפחדים מהצל של עצמם. הם יודעים הרבה יותר ממה שהם מעיזים לומר."

למה?

"כי חינוכו אותם שאמנות מודרנית היא דבר לא נגיש. מה, אמנות לא יכולה לעורר שמחה, עצב? באה כיתת ילדים מרמלה למוזיאון עין חרוד. עמדו פישרים בני שבע והסתכלו על העבודה שלי. אמרו: זה נוסע, אבל גם עומד. הכחול עמום, אבל לא עמום. גמרנו. הם מבינים."

תם עידן מגזיני האמנות הגבוהה?

"יש רמות שונות של דיון ולכולן יש מקום. בלימודי הקבלה ביהדות למי היה מותר ללמוד? לשופרא של

השופרא. זה שהרמה הגבוהה של דיון אמנותי לא פתוחה לכולם, מזל שכך. מי שרוצה להתעניין, שייכנס. אבל זה לא חובה. זה ש-90 אחוז עוברים בלובר כאילו כלום, זה לא שואה בעיניי. יש רמות שונות של חוויה וקליטה וזה נפלא. נהג מונית דיבר איתי על יוסף ואחיו ואמר דברים של טעם. כולם חושבים על החיים. אבל יש כאלו שלא חושבים. בהמות. רק פונקציות בסיסיות: להזדווג, לאכול."

העבודות שלך מתוכננת בקפדנות נדירה, למה ?

"העבודה מתוכננת בפרטי פרטים, אבל יכולה להשתנות בצורה קיצונית. עבדתי על צילום מטושטש של בניין. לא היו את כל הפרטים בצילום, אז היה צריך להמציא. נכנסתי לעשרות ספרים ואתרים של אינפורמציות, כולל חנות בבוורלי הילס שמוכרות מסגרות המו? דבקות על הקירות בסגנונות שונים. יש להם מילון של הרכבה עצמית, כמו איקאה. אם אתה בונה בית ניאו קלאסי, כל הפרטים שם. חודש וחצי בניתי מודלים, והכל בשביל לעשות שתי מריחות על הבד."

מתוך התערוכה
GO2: צילום: אריק סולטן

אבל במריחות האלו מגולמת כל העבודה שלך, המחקר, הזיכרון של הגוף כיצד לצייר את גם לא יכולה אחרת.

כל פיגורה עוברת ים של אנליזות בשביל לייצר ג'סט. יש לי ספר של 400 עמודים עם סקיצות בשביל" GO2 זה יכול להיות אינסופי. אין רגע של הכרעה, יש רגע של בחירה. כל אחת מהיחידות של GO2 מציבה בעיה של ביצוע. את הדמויות שמסובבות אש צריך לבצע בבת אחת. הרבה פעמים זה לא יוצא, נוצר לי מרק, כלום, חרא. אם ביצעתי את הציור בעזרת מגב, אני גורפת את כל החומר ומתחילה מחדש. "שיהיה נטול מאמץ, חסר זיעה, בלי אי? נפורמצי. כל הציור בנוי על רישום ומחיקה

ועצמת העיניים

בעבודה 'נערה רוגטקה' למדתי עד אין קץ את דמותה. צילום, רשימות, מודלים תלת ממדיים. ואז אני מגיעה לרמת שליטה שאני זוכרת אותה. אני עוצמת עיניים ומציירת. במקום מחיקה, אני מציירת על אותו "בד עוד אחת. סטייה, תיקון, סטייה, תיקון. אין רזו? לוציה, זה לא פתיר. תמיד יכול להיות יותר טוב

את משתמשת בהמון מכשירים. זה מקשה עליך את העבודה

הכל נועד להכביד על היד המייצרת. זו שליטה בגוף, בנשימה. כל האמצעים הם סופר פיזיים וגופנים ומרוקנים את התנועה. הציור שלי מבוסס על פעולות, מיכון. מכניזציה. הכלי מושך אותי, הוא המוביל. אני "רוצה לתגבר אותו, כדי שיראו אותו, ישמעו

מה רע במכחול

המכחול הקלאסי בנוי לזרימה ישירה ביותר: מוח, יד, בד. זה כלי קל, הארכה של היד שלך. אתה אמור "לנגן בו בקלילות. שכללו אותו לאורך השנים, שערות מיוחדות, רק להקל עליך את פעולת הציור. אני רוצה "לקש? קש בכלים, לעשות רעש

הבדים שלך ענקיים. מה הסיבה לגדלים האלה

גם שם מתקיימת ההכבדה. לצייר את הגב העליון של מוחמד עלי על פני שלושה מטרים או תרשים של "גביע המורכב ממאות מצולעים. גודל כמכשלה. וכן, כשאני צריכה לצייר כף יד בגודל מטר וחצי במשיכה "אחת של מגב - זה לא קל. זה קשה

?איך הגעת למקום הזה

מאוד רציתי לצייר, אבל לא באופן רגרסיבי. לא רציתי לחזור לציור של פעם, אין דבר כזה לחזור. יש לי "שאלות על ציור, אבל לא רציתי גם להתעלם מכל הביקורת המרתקת שעלתה על ציור. אני מתווכחת, רוצה לבדוק איך אפשר לפתוח את הציור. גם וורהול פתח את הציור אחרי דושאן שהכריז על מות הציור. אני מציירת כמו הודיני שמשתחרר מהאסורים שלו. אני לא חותרת לשום מראה מסוים או סג? נון. ההכבדה על הביצוע משחררת אותי ליפול לנוסחים ציוריים. יש המון אקראיות בעבודה שלי. אני לא מעוניינת להאחיד את זה. הציור שלי שואף להיות פרגמטי בכל רמה. מידי וסמיק, גירי ורישומי. אין נקודת "התחלה, אין נקודת סיום. זה מתפורר, ועל המפוררות הזו הציור מדבר

כמה עשרות מטרים מביתה של גטר בגבעתיים יש גינה ציבורית. בתור פסלים סביבתיים הוצבו עליה תותחים, מרגמות, רובים ורימונים שיוצרו בסתר על ידי ההגנה בבנייני השכונה הסמוכים. ברחובות האלו איציק לאור וגטר. בחצר הבית היא מטפחת גינה שנראית כמו גן בוטני פראי. גדלו יאיר גרבוז, רון מיברג. בחצר המון חתולים עזובים שגטר מאכילה. על הספה שרוע הכלב חומי, החבר הכי טוב של גטר

לפני 12 שנים מצאתי אותו ביום האחרון של סגירת תערוכה בגלריית דביר ברחוב נחום", היא מספרת. "הוא עמד עם רגליים מפושקות וצרח הצילו, הצילו. ברגע שהרמתי אותו, התאהבתי. בכלל לא הייתה שאלה. זה היה קסם. בגלל שהייתי צריכה לנסוע לעבו? דה בצרפת, הבאתי אותו להורים שלי וביקשתי שישמרו עליו. אמרו בשום פנים ואופן לא. ואז הוא עמד על השטיח והלך ועשה עליו פיפי. ואמא שלי אמרה אם הוא עושה פיפי, את לוקחת אותו. כשחזרתי הם לא רצו לתת לי אותו. הוא היה איתם עד שהם "נפטרו. הוא היה עם אבא בהוספיס, על המיטה. אבא שלי ליטף אותו עד שנשמתו יצאה

?ומאז

מהרגע הזה הוא איתי. אחרי שאבא מת הוא פיתח מחלת מעיים. עד שגילו אותה הוא כמעט מת. הקיא "והקיא והקיא. בסוף נכנס לבית חולים. עשו לו את כל הבדיקות בעולם וגילו. קיצרו לו את הלשון, הקיבה, המעיים. הוא היה מחובר למכונות הנשמה. נראה שהכלב גווע. כמעט מת, לא יכול היה ללכת. שאלתי מה נותר לעשות, הוא כל מה שנשאר לי מהמשפחה. אמרו חום גופני. נכנסתי לתוך הכלוב ליטפתי וחיממתי "וחיבקתי אותו במשך 24 שעות. לאט לאט הוא פתח עיניים